

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

ACTUALMENT

EXPOSICIÓ I VENDA Mobles i articles per a Regal, Taula i Cuina

OCCASIONS EXCEPCIONALS

Vaixelles, Serveis de cristall, Jocs de cafè, Bateria de cuina, Articles de metall blanc, Ganiveteria, Coberts, Centres, Figures, Miralls, Flors, Perfumeria, Saquets de pell, Ceràmica, Gramofons i discs, Mobles, Llampes, Estors, Persianes, Cortines de fil, Llençols, Servei taula, Coxineres, Portiers

Capses paper, Sacs viatge, Necessers, Piles, Imatges, Escribanets, Relotges, Torretes, Pedestals, Objectes per a fotografia, dibuix i pintura, etc., etc.

Preus considerablement reduïts durant els dies d'exposició

El Corpus de Sang

La muller de Loth

Era l'any passat que pesava la llei de Jurisdiccions sobre nosaltres, dient que en un discurs que havíem profanat en la commemoració patriòtica del Corpus de Sang havíem delinquit.

Reconsiderant sobre aquell acte que va posar un lleu moment d'angunia en la nostra vida, n'hem deduït la seva absoluta inutilitat, inutilitat que exigeix una total rectificació en la nostra conducta política. I no hi ha dret a esmentar les energies o a sacrificar la llibertat, que ningú agraeix, en una obra estèril. La trajectòria de la nostra acció, ha d'esser sempre dintre el dels de les realitats. Política verbalista o acció merament protestatària, falseria utòpica o actuació irreal, no han fet mai caminar els pobles cap a l'assoliment de les grans reivindicacions socials o patriòtiques. Sempre aquest romanticisme pessimista i malaltic, ha sigut entremort per tota realització anodina i progressiva.

La vida és altra cosa que un plany o un renga. La vida és persistència, audàcia, fortitud i afirmació. És més transcendental, avui, crear una escola de parvuls, que no pas celebrar catòlics commemoracions històriques, amb crítics, empressionaments i manifestacions públiques tumultuàries. La Història no és llicè del present, al contrari: el present és llicè del passat. Volem emmascarar la política d'avui en la conducta d'altres èpoques, és una greu equivocació, perquè la història mai ha arribat ni arribarà a constituir-se com a ciència. I com que no ho és, per això no disposa de la previsió, que és el gran atribut de les ciències. «Saber per a prevenir», formula August Comte. Però nosaltres podem saber tota la història de Catalunya i no per això estem segurs de dir per avantall lo que ha de succeir a Catalunya l'any vinent. I miqui, a la llum de la denominada sociologia moderna, després d'haver llegit Comte, Spencer i Giddings, després de saber-ho tot, podrà escriure una plana, una fulla tant sols de l'història de l'avenir. Podem preveure en astronomia, però en política, no.

Dir que la República no pot instaurar-se perquè en la revolució de Setembre o en 1873 va passar això o allò, és senzillament una estupidesa. Podem saber a quina hora justia hi haurà un eclipsi de sol, però ignorem si hi haurà o no eclipsi del ministeri conservador. S'ha cregut que l'història del passat anuncia el futur absurditat completa, car mai hi haurà en l'història un fet que integralment se repetirà. Veus-aquí perquè pedagògicament, resulta un veritable contrasentiment ensenyar la història als nois tal com s'estila, això és, començant pels egipcis o pels grecs o pels romans. Hauria de ésser al revés: s'hauria d'ensenyar primerament la Història de Catalunya, per exemple, començant-la pel període constitucional, amb les seves lleis, les seves institucions, la seva vida econòmica, moral i religiosa. Faltament podria passar-se, allavors, a l'absolutisme amb una clara explicació del traspàs. Així aniríem de lo conegut a lo desconegut. Ara's fa lo contrari. Comencem presentant a l'alumne un sobtat quadre de la República romana

i el noi, per entendre alguna cosa, s'ha d'imaginar forçosament el món romà a semblança del món català de avui que ell coneix. O bé se li presenta un fet històric llunyà i poc escatit casi sempre, com el Corpus de Sang, com a exemple per l'esdevinidor, com a terme inicial de comparació i anàlisi.

Ara bé, la comparació és inadmissible, perquè les nacions se renoventen indefinidament per la seqüència de les generacions que's succeïxen i la característica diferencial de les quals no podem conèixer amb antecedenència. Podem saber, avui, lo que seran en entonament i caràcter, quan tinguin trenta anys, els catalans que avui en tenen cinc? Però hi ha més. Si un pensador, per molt eminent que sigui, mai se pot vantar de conèixer prou la generació contemporània seva, com ho fèiem nosaltres homes de tant seny com el francès Guizot, aquesta mateixa generació que treballa, medita, sofreix, riu, s'engresca i's desespera, digué-m'ho, podrà vantar-se de ésser ferma i inquebrantable en els seus ideals i en els seus sentiments? Tindrà la certesa de que els seus interessos d'avui seran els mateixos de demà? Els catalans d'avui entenem prou bé això de que fa tres-cents anys fós un dia de festa pels catalans d'allavors una crema pública d'heretges formats al pal d'un aule de fe?

Tot lo qu'existeix ha de passar; però les generacions se succeïxen i és meravellós, que essent tot lo mateix, tot siga a l'entons divers. La contemplació del passat casi sempre engendra el pessimisme l'escapisme. L'estudi del present empès per un gran anhel de felicitat i de millora, representa la noblesa de l'optimisme. Som tradicionalistes per servir lo pintoresc, lo decoratiu del nostre caràcter; mai per fonamentar en el passat l'acció moderna i les futures reivindicacions. Altres homes, altres ideals. No voldríem ésser, avui, com un català del 1640, no. Preferim el nostre estat actual, que amb tot, volem dignificar, enalitzar, infundir en l'ànima de la raça un sentit de perfecció i de llibertat que enlairi i nobiliti el poble de Catalunya.

Això proclama el nostre intervencionisme. La nostra política nacionalista republicana, no pot ésser una negació, un element social exclusiu de crítica, ni menys un enamorament tradicionalista o una afició d'erudit historiògraf. La nostra política proclama la intervenció de la vida nacional, en tots els seus aspectes, lluny dels empirismes i al marge de la contemplació històrica. Volem ésser el ferre que forja i no el martell que pica i molt menys el ferro roent que's deforma a l'encusa. Per la patria nova, redimida i progressiva, volem a cercar el nostre esforç generós i la lleialtat del nostre entusiasme. Però a l'avançar pel llarg camí sense terme visible, no'n feu girar el cap enrera. Davant, hi tenim la llum del sol; darrera, les tenebres d'una nit infinita. La llarga ruta que hem de fer no'n deixa entreveure: Catalunya no vol que's catalans fassin com la muller de Loth. El passat, és un mal somni. Fem-nos dignes del present i l'avenir és nostre.

Drills i frescos Ultimes NOVITATS per a l'istiu. Fantasies en cotó. BANDERES CATALANES Gran Ràpida, Trius, Pellojé i Penna. Ferrària VII, número 47, i Call, 14 i 16. (Antiga casa Sandiumenge fundada en 1806).

ECOS

OBRE donat... Nosaltres la vegegrem ahir, endolida, pàlida, en el nostre una gran desolació, els ulls plorant sense llàgrimes. Sortia de cà la Ciutat, amb dos nolets: l'un arrapat a les falldilles i l'altre, mandrosament a remolc de la seva mà fadigada...

Havia vingut d'un poblet de muntanya, era viuda, era la mare d'aquelles dues criatures, d'aquell xist present de la seva fecunditat, que ella passejava pel món en un romatje de dolor.

El més gran dels dos nolets tindria vuit anys; tenia els ulls dilatats com en una eterna mirada d'espectació, la boca oberta i el llavi inferior caigut: era sord. La paraula no havia pogut portar al cervell verge la divina llum de l'intel·ligència...

Tindria uns set anys l'altre. Era espiromatxat, pàlid, reia en els seus ulls inquiet i bellugadís, una precocitat maligna, tenia els llavis primis i descolorits i el nas afinat i la barba punxaguda: era sord i mud.

La pobra mare els havia portat a Barcelona, amb l'esperança de deixar-los a l'Escola de sord-muts, però la desolació mare havia de retornar amb ells a la seva llar miserable... perquè a Barcelona, a la sumptuosa ciutat dels comtes, a dels palaus superbs i les avingudes senyorials, a Barcelona, la de l'Ajuntament magnífic, no existien interns en l'Escola de sord-muts...

La Comunitat Municipal, no pot pagar la manutenció d'unes quantes infelices criatures, que com els dos nois de la pobra mare del poblet de muntanya, se retornen a la seva llar miserable, creixeran entre els animals domèstics i apendran d'ells... d'ells, més pròdics i misericordiosos que la Ciutat, els botxins instints de la bestia...

A Indústria del lladroniç, una mica menys lleial que altres indústries, adopta arru del món el darrer avenç de la civilització. L'automòbil, el cloriform, la «Browning», l'hipnotisme i tants altres invents meravellosos, són els instruments obligats d'un lladre europeu, modern i que s'estimi.

Sols Espanya no penetra en aquesta corrent de la civilització. A Espanya no adelanten ni els lladres. Els bandolers d'avui són els mateixos bandolers d'ahir amb patilles i trabuc, aquell «trabuco nanjero», assésit i venjador, que aturava una diligència, despallava un marxant tornant de líria, atracava un «cortijo» i era devorades un «ex-voto» per a la verge d'alguna ermita, perduda en la serra o plantada com un centinella al cim d'un muntanyà.

Darrerament, segons telegrafia d'Oscà, una parida d'aquests bandolers primitius amb trabuc i patilles, ha comès una pila de malifetes en els pobles de Sasa, Bergú i Villacampa i el veïnat ple de ben-tornat ha reclamat l'auxili de les forces de la guarda civil.

A Espanya no passa el temps... Espanya en aquest ram, és encara avui la terra clàssica del trabuc, del «sabe» i dels «perdigons».

L drama de les mosques... Floreixin els arbres, escalfa el sol, l'aire's torna tebi i apareixen les mosques...

Però, heu-aquí que de sobte, com en aquests darrers dies, els núvols amaguen el sol, l'aire porta una inesperada frescor i les mosques volen aturades... i moren.

Tot un drama; un drama ignorat i terrible... per elles.

Pobres mosques, Quina llàstima!... Quina llàstima que no morin totes!

Així les unes no haurien de plorar a les altres i la compassió dels homes seria infinita.

La telefonía sense fils

El dia quatre del mes corrent, tinguem lloc a París els assaigs d'un nou sistema de telefonía sense fils. Els inventors, són els tinentes de navili Mrs. Colini i Jeanco, els quals des de fa sis anys no han deixat de treballar ni un sol moment fins a perfeccionar notablement el seu sistema.

Fa uns cinc anys, se realitzaren els primers experiments, parlant-se des de la població de Melun amb París (cinquanta kilòmetres, aproximadament).

Més tard, se van posar dues estacions de telefonía sense fils a bord dels cuirassats francesos «Verité» i «Justice», que serviren per a la continuació dels experiments.

El resultat definitiu sembla obtingut avui, pugen-se a parlar ja a dos cents kilòmetres de distància.

Els afortunats mortals que han tingut la sensació de escoltar a més de cent kilòmetres de distància la lectura d'un article d'un rotatiu francès, sense perdre'n el més petit detall, estan entusiasmatats de la perfecció dels aparells, donant ja l'invent com a cosa definitiva.

Els marçiss de l'embracó les dispaixes, gastralgies, flatulències, se curen amb els Poivres estomacals

CASADESUS

1'50 ptes. a tot arreu i doctor Cuixart, Arc del Teatre, 21, Barcelona.

GINESTA

AVUI, dia de Corpus, és el moment de la consagració de la ginesta.

Ella floria a muntanya, sencilla, pel goig dels prats i del cel i de totes les coses que tenia al voltant. Donava el seu color de festa i el seu perfum de festa a tots els que sabien gustar-ne la dolçor. Ella era, dalt de la muntanya, el vestit lluminós de l'estiu. Era com si el sol de tant mirar-se la muntanya se'n hagués enamorat i del seu amor hagués eixit aquella fillada d'herbes del sol.

Però, vingut el dia de Corpus, la ginesta s'ofereix en holocauste per la ciutat; Vincia la testa coronada de perfum i deixa immòvil la tija verda com volguent dir:—Ja estic reconfortada per el sacrifici. Talleu!—Van tallant, tallant. Ella va morint a terra, en llargues tofes d'or, amb cabellera segada sobre'l front de una morta, però que encara seroa un batec de la vida que tenia, com si tota la vida que havia fugit de la morta s'hagués quedat en els cabells. I quan la ginesta és donada als homes reb la consagració de la ciutat. Se llença pels carrers, per les places, pels jardins. Es la flor de la festa, de la professió, de la gloria.

Allà dalt, la muntanya despallada sembla que demana al sol de juny que la torni a estimar.

L'AMIC

Reportatges Artístics

Exposició Ricard Canals

Continuant la sèrie d'exposicions organitzades per l'Agrupació de les Arts i els Artistes, el seu president En Ricard Canals, té actualment exposats una col·lecció de retrats en les Galeries del Palau Català.

En Canals digne capdavanter del nou d'art que representa aquesta agrupació, doncs en ell, alhora que un valor positiu d'organització, hi existeix una força de concreció de l'obra dels seus companys. En tot moment, la pintura d'En Canals, és ben digna de posar-se mercedament al cap de l'art dels joves Carles, Mallol, Vayreda i els altres elements que integren aquest aplec d'artistes renovadors.

Però En Canals aquesta vegada ens ha donat quelcom més que'l fruit de l'obra de pintura que acostumava. Ara en la seva exposició ens ofereix el veritable valor que representen els nombrosos retrats que hi porta.

I és que els retrats en la pintura, no són com els quadres, fills d'un tranquil esforç, nascuts normalment dels naturals coneixements de l'artista, sinó que representen un valor més grós: l'artista, en ells hi posa tota la nerviositat, del «resultat», sacrificant, per necessitat, tot el valor del «medi».

Però, pot dir-se que's retrats representen per un artista, que no coneix aquest art, no pas una continuïtat de la seva pintura, sinó, (si al ferlos els hi dona el veritable valor de «retrat»), un salt, a un nou pla radicalment diferent de l'anterior.

Així, són molts i molts els que hi fracassen, fins als que com els germans Zubiaurre s'han ben dignament conquerit un preeminent lloc en l'art. I és perquè en aquesta pintura han d'abandonar en gran manera tot sofisme d'escola, i forçosament van a cercar en les fonts clàssiques l'ambient per la seva obra.

Quan això és conseqüència sense sacrifici de la vida, de l'ambient de modernitat de la pintura, aleshores, pot dir-se que l'artista ha triomfat. I així En Canals.

Els retrats que exposa respiren tota una tradició d'artístiques aristocràcies, viuen un ambient de vida senyorial, de genealogies i no obstant, queden fresques, humanes, amb les sensacions entonacions que caracteritzen l'art de En Canals.

No són pas una divagació de l'obra d'ahir, sinó que aquest seu art d'avui és no més que una continuïtat exponantia de progrés dels seus vells estudis, els quals són solament una preparació per aquest present, al que hi ha arribat sense cap manament doncs en ell hi viu sentida l'essència tota de la seva història artística, que l'ha portat a un moment definitiu.

En els retrats que esposa, olis i pastells, ens mostra tot el camí de la seva evolució. En els del visconte de Güell, consel de Bèlgica i noi Pladellorrens, (que ens semblen els darrers), ha conseguit posar-hi tot lo que dona a una pintura: grandesa i fermetat. En ells hi ha ben definits els elements que componen un quadre: forma, ambient i color.

Davant d'ells, un imposat, consagra aquell gran moment de bellesa perfecta que l'artista ha sabut interpretar.

En Ricard Canals, per la gloria de l'art català, és ja un artista fadat per les consagracions definitives allà on les pacífiques justes lloances, veient com la nostra estimada terra és pròdiga en genials temperaments d'artista. An En Canals, la nostra emhorabona.

LENL

Crònica literaria

La Biblioteca de Catalunya

El dia 28 de Maig de 1914 fou inaugurada oficialment i solemne la Biblioteca Nacional de Catalunya, instal·lada en l'antic palau de la Generalitat, allà mateix, d'alguns anys ençà, té el seu habitatge el ja benemèrit Institut d'Estudis Catalans. Completament d'aquest ve a ésser, en cert manera, la Biblioteca suau oberta a l'activitat dels estudiosos.

Entenem haver registrat, al donar compte d'aquest fet, una data memorable per a la nostra Patria, com sia que a hores d'ara podem tenir per reconstruït el cervell col·lectiu de Catalunya.

La nostra teoria es aquesta. Ahir les institucions de caràcter literari i artístic, com els Jocs Florals i l'Orfeó Català, s'encarregaven de la missió de fer nosaltres els batecs del cor de Catalunya; la patria continuava existint, amb tot i la inconsciència d'una gran part dels seus fills, qui s'havien acostumat a ignorar-se ells mateixos.

Un segon moment de la nostra renaixença va representar per la creació d'aquestes institucions de cultura, l'Institut d'Estudis Catalans, la Biblioteca de Catalunya, que formen l'organisme propulsor de la nostra idealitat futura. Aquesta reorganització cerebral era tan indispensable que sin fins ara el Catalanisme havia pogut desenvolupar una acció fecunda en un ordre quasi exclusivament sentimental, era molt perdut per a la seva acció successiva que no comptés amb una definició de principis, raonada, conscient, que li permetés avançar amb aprofitament integral de les seves forces i, sobre tot, sense desviar-se del seu objectiu. Després de la noció de vida ve la noció del coneixement.

La tercera etapa, la del demà, serà la de l'activitat política nacional. Catalunya fins ara, no n'ha fet de política per a ella mateixa: tot lo que en aquest sentit porta fet no ha estat sinó treballar per a arribar al resultat que avui contemtem, «això és, a la desamortització dels seus elements directius, rehabilitant, per dir-ho així, els òrgans cridats a realitzar unes funcions que Catalunya havia deixat de cumplir per ella mateixa i li eren superflues de fora estant. Es a partir d'ara, i no abans, que la nostra Patria pot esperar a exercir la seva política, una política nacional.

La creació de l'Institut d'Estudis Catalans, seguida de l'apertura de la seva Biblioteca, són coses que tots hem d'agradir en aquest home que es diu N'Enric Prat de la Ribà. No és de cap manera fer acte interessat de servilisme anomenat, amb totes les flors del seu nom, que és avui el primer President de la Mancomunitat de Catalunya: per de-munt de lo que pugua pensar d'ell els amics i els no amics, els correligionaris i els d'altra banda, és precis (i per a nosaltres graci) reconèixer que'l senyor Prat de la Ribà, amb una perseverança i una tenacitat que sols poden néixer d'una convicció arreladíssima, ha obert una era nova per a la nostra Patria, amb la fundació d'aquelles dues institucions, destinades a nacionalitzar la cultura catalana, que fins ara devien ésser estèrilment híbrides confonent-se amb una activitat cultural estrangera a la nostra.

Concretant-nos a l'Institut d'Estudis Catalans, ens és plaent reconèixer l'eficaç grandiositat que té ja actualment en això d'imposar arreu el fet d'una mentalitat i d'una cultura catalanes, distintes i independents fins a cert punt de la cultura oficial de l'Estat Espanyol. Les publicacions de l'Institut, fetes en català i franceses a tots els centres intel·lectuals del món, van a hores d'ara difonent i fixant un concepte de Catalunya, que farà possible un dia consagrar una diferenciació política de que fins ara no més podíem tenir consciència nosaltres mateixos. Catalunya existirà des de ara per

a molta què amb prou feines havien estat del seu nom.

Y en quant a la Biblioteca de Catalunya convé posar ben clarament el concepte de que no és una biblioteca més a la nostra terra, sinó la Biblioteca de la nostra patria i l'import de la nostra espiritualitat futura. Als qui es tinguin per diu que de biblioteques, poques o moltes, i de més o menys bones, ja n'hi havia aquí, i que'l fet d'una biblioteca més no és de tan gran transcendència com nosaltres volem suposar, els farem a seguir un breu raonament que anem a fer.

Barcelona compta amb la Biblioteca de l'Universitat, que l'Estat anomena Provincial i Universitaria. És un dipòsit importantíssim de llibres, format amb els fons procedents de les extingides biblioteques monàstiques de la nostra Ciutat. Està molt ben servida, i els investigadors de la cultura catalana hi troben sempre un afec-tuós acolliment. Els bibliotecaris actuals, formats més a la moderna que els anteriors tenen sense reserves a disposició dels estudiosos tots els materials de la casa. Emperò la Biblioteca Universitaria no té mètode de fer noves adquisicions; és com una vella nau abandonada en mig de la mar, sense comunicació amb la vida mundial. Els vells llibres moderns passen al costat d'ella sense deixar-la participar del moviment que els impulsa.

L'Arxíu de la Corona d'Aragó és indicat i únic quasi per als estudis històrics de la nostra Patria. La casa compta des de fa poc amb una biblioteca auxiliar que ara té tot indispensable. S'estan fent catàlegs i organitzant dependències noves, contra les quals un petit museu històric El servei en aquest Arxíu sempre ha sigut bo, i a favor del zel de que's senten posses els nous arxivers, tendeix a millorar encara, fins al punt de que, a no triar gaire, serà un dels establiments més ben organitzats d'Espanya. Així i tot, la seva missió és essencialment retrospectiva. Allà hi ha fixada la nostra història; el nostre pervindre no'n hi pot ésser revelat sinó com una aspiració platònica i sentimental a devenir altra volta lo que forem sense parlar-nos dels camins que'n hi poden menar.

No parlem dels altres establiments d'aquest gènere que hi ha a la nostra Ciutat, i d'algunes biblioteques i museus com els de Vich i Vilanova, qui no tenen emperò la importància dels que hem anomenat en primer lloc. El nostre raonament se reduirà a establir el fet de que, ni la Biblioteca Universitaria de Barcelona ni l'Arxíu de la Corona d'Aragó, amb tot i l'ur importància, excepcional no serveixen per a relacionar a Catalunya amb el restant del món. Oficialment, no hi ha en tot Espanya sinó un sol centre d'activitat intel·lectual, que és Madrid; i a les biblioteques d'allà, les úniques qui mantenen relació directa amb els nuclis intel·lectuals estrangers, van a parar exclusivament els llibres i publicacions que la ciencia oficial i extra-oficial de tots els països, produeix sense descaure. Per manera que, des de Barcelona, ha estat fins ara impossible enterar-se, en una paraula, dels elements col·loques que l'internacionalitat de les relacions savies procura a Madrid exclusivament i a Lisboa, centre d'una cultura oficialment distinta de l'espanyola.

L'institució a Barcelona de la Biblioteca de Catalunya, ve a determinar la formació d'una tercera capitalitat intel·lectual dintre la Península, i consagra la nostra independència espiritual, tal com convenia als destins futurs de la Patria Catalana. És aquest, ademés, l'únic camí per assolir la concreció d'un ideal llibre amb la participació equitativa de les tres races peninsulars.

R. MIQUEL I PLANAS

La política

Es clar... Però!

Realment és lamentable que en ple Passeig de Gràcia, en aquella hora del diumenge, que és un dels més agradables esbarjos de les famílies barcelonines, els trets d'uns quants manifestants catòlics-jaimins, i les càrregues de la policia, pertorben l'ordre i la tranquil·litat de la via pública, escament la general alarma i produint en els pacífics transeünts, entre els quals hi abundaven les senyores i les criatures, els sustos conseqüents.

Però s'han de mirar les coses amb serenitat i reconèixer que, després de tot, els pertorbadors de l'ordre del diumenge passat, estaven en el seu dret.

Aquells catòlics varen posar un cartell, en l'interior del teatre del Tivoli, durant el miting del diumenge, que la legalitat vigent i els funcionaris encarregats de fer-la complir, estimaven que s'havia de procedir per força, a retirar-lo.

Si tot això, se referís a un partit d'esquerra, qualsevol, el senyor Esteve, suscriptor del «Brusi» o de «El Correo» o del diari regionalista, a l'arribar aquí, pensaria que la policia havia fet molt bé en procedir a aquesta prohibició, perquè era el seu de-ver, i perquè abans de tot i per sobre de tot, per assegurar el benestar de la patria i de la societat, és precis que's complexi la llei i que's respecti l'ordre.

I encara que no's tracta pas d'un desordre promogut per aquests elements, sinó pels mateixos que són cordialment afectes al senyor Esteve i estan ben distanciat del meu mode de pensar, jo tinc de dir que el senyor Esteve, en aquest cas s'ha errat de mig a mig.

A Espanya tothom que, equivocadament o no, però amb convicció i amb fonament, sosté una idea contrària al sistema vigent, té dret a pertorbar l'ordre de tots els Passeigs de Gràcia, de tots els diumenges, tant si és republicà com si és jaumi.

Això de respectar l'ordre és una mena de drap calent que s'han empecat, tots els que, a costa dels altres, viuen sense fer res o casi res i troben que les injustícies i les anormalitats de la vida pública espanyola no tenen cap importància perquè no els afecta a ells directament.

L'ordre s'ha de respectar per part de tots els ciutadans quan aquest és imposat pels ciutadans mateixos. No més allavors la legalitat devot justícia i és un crim de lesa societat tota vulneració o tota violació. Per a això hi han els sistemes constitucionals i els Parlaments, que donen garanties als ciutadans pels seus drets individuals i laborers, per la seva voluntat, la norma social que voluntàriament se subjecten.

Ara bé, és així a Espanya? Es veu clar que aquesta legalitat, en la que s'ampara un governador per a fer retirar un cartell o acallar una exclamació o ordenar una càrrega, s'ha laborat pel Parlament de la nació? Es clar que s'ha laborat pel Parlament, Però el Parlament és elegit pel poble? No. El poble pot protestar-ne «legalment»? No. Allavors, què...

Però... el senyor Esteve me diria que la religió catòlica, apostòlica i romana està regonogada en la mateixa Constitució com a religió de l'Estat, i jo hauria de donar la raó al senyor Esteve.

BLOK.

INFORMACIÓ

Festa Nacional Catalana al Teatre Espanyol

Aquesta vullada teatral, igual que totes les que fan referència a gèneres històrics catalans promet, donat l'entusiasme amb que ha sigut acollida, assolir un grandios èxit.

Recordem als nostres llegidors i amics que per l'adquisició de llogers donen dirigir-se al C. A. de l'Hotel Q. i de l'Rambla Santa Mònica; «Renaixement», Capador, 4, pral, Ríber Bar, Plaça de l'Angel, i «Ve

ELS MAGATZEMS EL BARATO

La casa que té més assortit en

Bates i Guardapols

per a senyores, senyors i nens

Guardapols senyora 4'95 pessetes

Guardapols senyor 3'80 "

Bates perul senyora 3'25 "

Bates drill senyora 2'70 "

Vestits nen 0'85 "

PREU FIXE

de Catalunya, Escudillers, 12; Maria

Delcós, Hospital, 21; Pastieria Puig-

domènec, Rambla de les Flors, 30;

«El Ingenio», Rauric, 8 i a l'adminis-

tració «EL POBLE CATALÀ».

Els reformistes

Per falta de soci, s'ha dissolt el

«Centro Reformista Catalán», del dis-

trictat novè.

L'Orfeó Català

COMIAT

Avui a les set del vespre, l'Orfeó

Català, sortirà de nostra ciutat per

a realitzar l'annunciada excursió ar-

tística a París i Londres.

Nosaltres al donar comiat a chor-

istes i mestres, bo i desitjant que el

viatge sigui rublat de felicitats, tenim

la seguretat que l'èxit més esclatant

coronarà l'empresa de la nostra pri-

mera entitat musical.

I en aquests moments de joia, en

que la música i la llengua catalana,

van a ésser escoltats a les capitals

de França i Anglaterra, tenim la vi-

visíssima convicció de que tots els ca-

talans tindran els ulls fets en la glo-

riosa Senyera de l'Orfeó Català.

De l'U.F.N.R.

Centre d'U. F. N. R. Dte. III

La Secció Recreativa d'aquest Cen-

tro, ha organitzat un ball ball per a

avui, dijous, diada del Corpus, a les

10 de la nit.

El programa del ball, titulat «Les

flors», anirà a càrrec de la repu-

blada orquestra «La Regional».

Entre els concorrents al ball se so-

tejarà una hermosa toia, que dona-

rà dret a dançar el ball d'honor de

la festa.

Queden invitats tots els Centres del

partit.

Per a les properes revistes de Sant

Joan i Sant Pere, s'estan preparant per

la mateixa Secció d'Il·lustració.

Ateneu Llibertat del

Camp de l'Arpa

Responent a l'importància que cada dia

va adquirint aquesta entitat del nostre

partit, feta temps que el Consell directiu

venia negociant l'adquisició d'un nou i

espaiós local, indispensable per a la seva

actuació en tant popular i democràtica

barriada.

Més avui, alçat ja és un fet, realitzant-

se algunes obres necessàries en el nou lo-

cal, situat al carrer de Mallorca, 614,

que junt amb el mobiliari adquirit pos-

sarà a l'Ateneu al davant de tota la comu-

nitat política d'aquesta part del districte

novè.

Aquest canvi farà que el C. D. pugui

desenvolupar els diversos projectes que

te en estudi; entre ells, continuar la sèrie

de conferències polítiques, fets i visites

de cultura, esports, ordes, escoles nocturnes

i en preferència la fundació d'un nou i

espaiós local, indispensable per a la seva

actuació en tant popular i democràtica

barriada.

Més avui, alçat ja és un fet, realitzant-

se algunes obres necessàries en el nou lo-

cal, situat al carrer de Mallorca, 614,

Castell de l'Amor

(De Manuel de Sousa Pinto)

IV Solera d'or

Al pàgse, no obstant, malgrat tota

la alegria que'l dominava, amonint-se

la portada negra que defensava'l mon-

stre guerro, però com que la fada l'ha-

via encoratjat, va determinar-se apres-

sadament a retornar a la soturna fita

que'l monstre li havia privat d'atra-

veçar.

Va anar-se'n hi de dret. El monstre

que novament rondava vigilant, a l'ad-

onar-se'n va anar reculant arraulint-se

com si altre cop el ferís la rialla insu-

stant de la fada dels llavis de sol, i el

pàgse formós, acostant-se al calat le-

nebrós, va poguer enlenteir per les

formidables reixes de barrots qu'un

home no podia abraçar, moltes figures

esporugides. Va veure una cortisana

amb la seva bossa d'or i el seu cos

sense secrets, un rei amb la seva co-

rona, poques amb la seva lira, guerrers

amb la seva llança, marxants amb les

seves galindanes, fadrins amb les se-

ves cines, mestresses amb estris d'en-

dragar, i moltes i moltes donzelles,

tristes, ploroses, verges folles de de-

sig, dues a la mà estatuetes de prin-

cipals d'heròis, de déus, que foren el

ideals que's forjaren per nivis que

mai varen poguer aconseguir.

Veient tota aquesta presència, que per

entre les barres de ferro suplicantment

esguardaven, sense poguer-lo atenyir,

el fulgent Castell de l'Amor, guar-

dat a la vista pel monstre esporuguit

el guerro que la fada joiosa va mo-

tejar amb el nom de Desil·lusió, el pà-

gse formós va comprendre que aquest

enorme remat desconcertat i presoner

al qual l'Amor era privat, venien a ser

tots els descreguts, els febles, els ro-

màntics, els ambiciosos, els falsos i

els xors arribats fins allà pels camins

llorers de la montanya negra, per la

malfança, per la vanitat, per l'egoisme,

pel dubte, per la mentida.

I molt content de l'ampia via llun-

nosca que seguia, tot compadint, per això,

a tants descastrats, el pàgse formós,

passant de llors, va recorre aprivat

el bosc de llors d'or on va cul·lir-hi

una branca tal com la fada va manar-li

riallera, a través l'embaumador taron-

gerat florit, cul·lir-hi també una gan-

landa de tarongina, i plè de goig i

d'esperança va transpondre coratjós la

gran solera d'or macia que feia de can-

cell magnífic, hospitalari, del Castell

de l'Amor.

(Continuarà)

De la Casa de Caritat

S'estan enllestint les obres d'habita-

ció d'uns locals i reforma dels entes,

a fi d'instal·lar degudament l'escola gra-

duada de noia. A més de tres seccions

per als pàrvuls, tindrà sis grans per als

major.

La Junta de govern de la Casa de Caritat,

prèviament s'ha assessorada per el

Consell d'Investigació Pedagògica, ha no-

menat els següents mestres: — Don Ar-

tur Martorell, don Joan Mallas, don Artur

Martorell, don Albert Sans, don Antoni

Bonsoms i don Miquel Cosí.

Serà director de l'Escola, l'actual mestre

públic, don Josep J. d'Ala.

Per a l'ensenyança del Dibuix, han sigut

nomenats, per el mateix procediment, don

Mercè Vacarissas i don Ignaci Mallo.

Per iniciativa del vocal de la Junta

el nostre amic senyor Bastardas, el metje

don Manuel Dolcet, ha procedit al regu-

Els bussos als

tramvies

L'alcalde, senyor Vidal i Valls, ha

parlat avui amb l'administrador-que-

re de Correus, sobre l'instal·lació de

bussos als tramvies. Les dificultats

d'ordre, purament material que tro-

bava l'administrador, han sigut solu-

cionades per l'alcalde accidental, qui

espera, que així que sigui aquí el se-

nyor Foronda, es podrà adoptar ràp-

dament una decisió.

Aquesta millora beneficiaria notable-

ment als districtes extrems de Bar-

celona.

Subasta

S'ha celebrat la subasta per a l'ad-

quisició de pinsos per als cavalls de

la guarda municipal pel tipu de pes-

ses 28,249'07.

Se presentaren 5 proposicions i se

adjudicà provisionalment a Benet Bur-

goa, per 28.100 pessetes.

S'ha celebrat la subasta relativa a

l'adquisició de carbó mineral destinat

a les màquines elevadores de Moncada

i als tallers municipals per 17,036 pes-

setes, havent quedat deserta.

Les cadires pu-

bliques

La concessionària del servei de ca-

direcs dels passeigs ha sol·licitat de

l'Ajuntament que se li amplii la con-

cessió per altres distints carrers.

Els escombriats

El Sindicat d'Escombriats de Bar-

celona s'ha dirigit a l'Ajuntament com-

proment-se a efectuar la recollida

d'escombriats en tots els mercats de

aquesta ciutat, inclús en els de Vola-

teria, Peix i Llibertat, baix la base de

que se li reconeixi en el primer presu-

post que's formi per a son pagament,

en temps oportú l'import de l'esmen-

tat servei des del 15 d'agost de l'any

anterior, fins 31 de desembre del pre-

sent.

Petició

La Delegació d'Hisenda ha dirigit un

ofici a l'Ajuntament demanant copia

certificada de l'acta de la sessió de

agost de 1913, en que s'acordà res-

cindir el contracte celebrat amb la

Companya general de Neteja i Refor-

mes Urbanes de Barcelona i la incau-

tació de tot el material d'exploatació

de la mateixa, el qual document recla-

ma la Direcció general de contribucions

Expropiació

El propietari de la casa núm 11

del carrer de l'Ajuntament (Sant An-

dreu), la qual ha d'ésser retirada per

a quedar en línia, s'ha dirigit a l'A-

juntament oferint el terreny sobrant

per 740 pessetes, enderrocant el pro-

prietari la part d'edificació que sigui

necessari a canvi dels materials de

desfeta.

Notes curtes

El President de l'Unió de Societats

ha dirigit una instancia a l'Ajunta-

ment acceptant el tipu de 19.000 pes-

setes per al concert de l'impost sobre

casinos i Circles de recreo.

L'Associació de la Dependència

Mercantil sol·licita una subvenció de

5.000 pessetes per adquisició de ma-

terial per a les seves escoles, i el

Centre Excursionista altra subvenció

per al Congrés d'Arquitectura.

La Cambra del Treball sol·licita

de l'Ajuntament un local per a la

celebració de llurs sessions.

Auto judicial

Ha sigut remès a l'Ajuntament co-

pia d'un autu que en 28 del pròxim

passat maig donà el jutjat de primera

per les 12 milles amb i h. 28 m. 22 s.

i guanyar el premi de 200 pessetes i la

copa de la Companyia Transatlàntica.

Així per haver la quedat adjudicat els

premis la Copa Barcelona i la Copa de

la Lliga Marítima, no va haver-hi les pro-

ves definitives anunciades.
